

Det samme kan man sige om de højere uddannelser. Her vil jeg godt sige noget, som sådan set er ret afgørende, for det gælder for alle uddannelserne: Det dér med effektivitet og omstilling skal enhver offentlig og privat virksomhed, enhver offentlig og privat institution være parat til. Det er jeg fuldstændig enig i. Man skal bare være opmærksom på, at det her jo ikke er en øvelse, som den her regering har sat i gang. Det er en øvelse, som har stået på år efter år efter år.

Det, der er problemet på en række uddannelsesinstitutioner, primært på universiteterne, er, at man er skåret helt ind til benet. En lang række forskningsbevillinger er skåret ned år efter år efter år, og derfor er det lidt hult.

Jeg vil tro, at de fleste fra universitetsverdenen, som hører det her med, at de må være lidt omstillingsparate, må være lidt mere effektive, har erkendt det og har fortolket ordene. De betyder nemlig reelt: Vi skærer ned på uddannelses-sektoren. Vi forringer uddannelsessektoren.

Erhvervslivet har i øvrigt også meget klart registreret, at det er det, der er tale om, og de advarer imod det, fordi et ordentligt uddannelses-system bredt set, både på de tekniske uddannelser og de videnskabelige uddannelser, jo er forudsætning for, at vi har arbejdskraften til at gå ind og løse fremtidens opgaver til sikring af velfærdssamfundet.

Derfor mener jeg altså, at det var meget præcist det, ministeren sagde i sin besvarelse af debatten: at det, regeringen har lagt an til her, var, som ministeren sagde, nogle her og nu-løsninger for at sikre 1,5 mia. kr. til sygehusene og de 0,5 mia. kr. til kommunerne, som så bliver modregnet i forbindelse med regulering af aftalen, og også til sikring af valgløfterne om barsel.

Det dér med at lave her og nu-løsninger synes jeg var en meget, meget fin og rammende bemærkning og dækkende for finansloven. Men spørgsmålet er, om det er her og nu-løsninger, der er brug for, om ikke tiden er inde til fremsyn, tid til at lægge grunden for at sikre, at vi i det velfærdssamfund, vi har, også har den ressource, den arbejdskraft, den veluddannede arbejdskraft, og at man foretager de investeringer i ny erhvervsudvikling, nye vækstområder, som er en forudsætning for, at vi også kan udvikle samfundet.

Kl. 20.35

Det mangler, og det synes jeg faktisk er skuffende. Og jeg synes heller ikke, det svarer helt til, hvad partierne bag den nuværende regering

ligesom søgte at sige til vælgerne forud for valget. Men det er muligt – man kan jo være utrolig heldig – at der under finanslovforhandlingerne kan ske mirakler. Ellers må vi jo tage den offentlige debat i tiden, der kommer.

Ole M. Nielsen (KRF):

Nu er dagen jo ødelagt alligevel, så hvis vi kan bruge stumperne til at blive lidt klogere, er det jo ikke helt spildt.

Jeg vil først sige noget om det emne, som fru Pia Gjellerup også går op i, og det er sådan helt konkret og praktisk. Jeg har undret mig over, at i finanslovsforslaget ser man f.eks., at arbejdsmiljøafgiften er ført helt ud i BO-årene, uændret ganske vist med 420 mio. kr. hele vejen igennem, lige så vel som de dér udgifter, som staten vil have til de mennesker, der opnår certifikat, også er ført hele vejen ud. Og så troede jeg jo i min enfoldighed, at arbejdsmiljøafgiften skulle fastholdes. Så fik jeg at vide nu her i går, eller hvornår det nu var, at den vil regeringen godt nok afskaffe.

Det samme gælder de frie ungdomsuddannelser, som også står i finansloven ført ud i alle BO-år. Og så hørte vi så i pressen her for et par dage siden, at nu sløjfes de. Det kunne være sjovt, nu vi har finansministeren til rådighed, lige at få et svar på det.

Så vil jeg gerne kvittere for tilsagnet om, at Mifresta-rammen i år 2005 vil udgøre 0,5 pct. af BNI. Det er jeg meget, meget tilfreds med at vi har fået at vide på det formelle sted her.

Men jeg må jo være for dårlig til at stille spørgsmålene om, hvor Øststøtten på de 2 mia. kr. kommer fra ud over fra Mifresta-rammen, og hvor så i øvrigt Mifresta-rammens andel til Øststøtten går hen ud over de dér 1.100 mio. kr., som står på kontoen. Men kan vi ikke få klaring over det her, får vi det nok næste uge på tryk, det tror jeg.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg vil sige til fru Pia Gjellerup, at det er klart, at det, der binder i finansloven, er 2002. Man vedtager 2002, efterfølgende år er overslagsår. Det hedder også teknisk fremskrivning, det hedder mange ting.

Men det er klart, at der ligger en signalværdi i det, når en regering siger, at man etablerer en aftrappet profil på lønsummer. Og det, der så er mulighed for, er i virkeligheden, at man kan tilrettelægge sin personalepolitik, man kan tilrettelægge sine arbejdsformer og -opgaver efter den